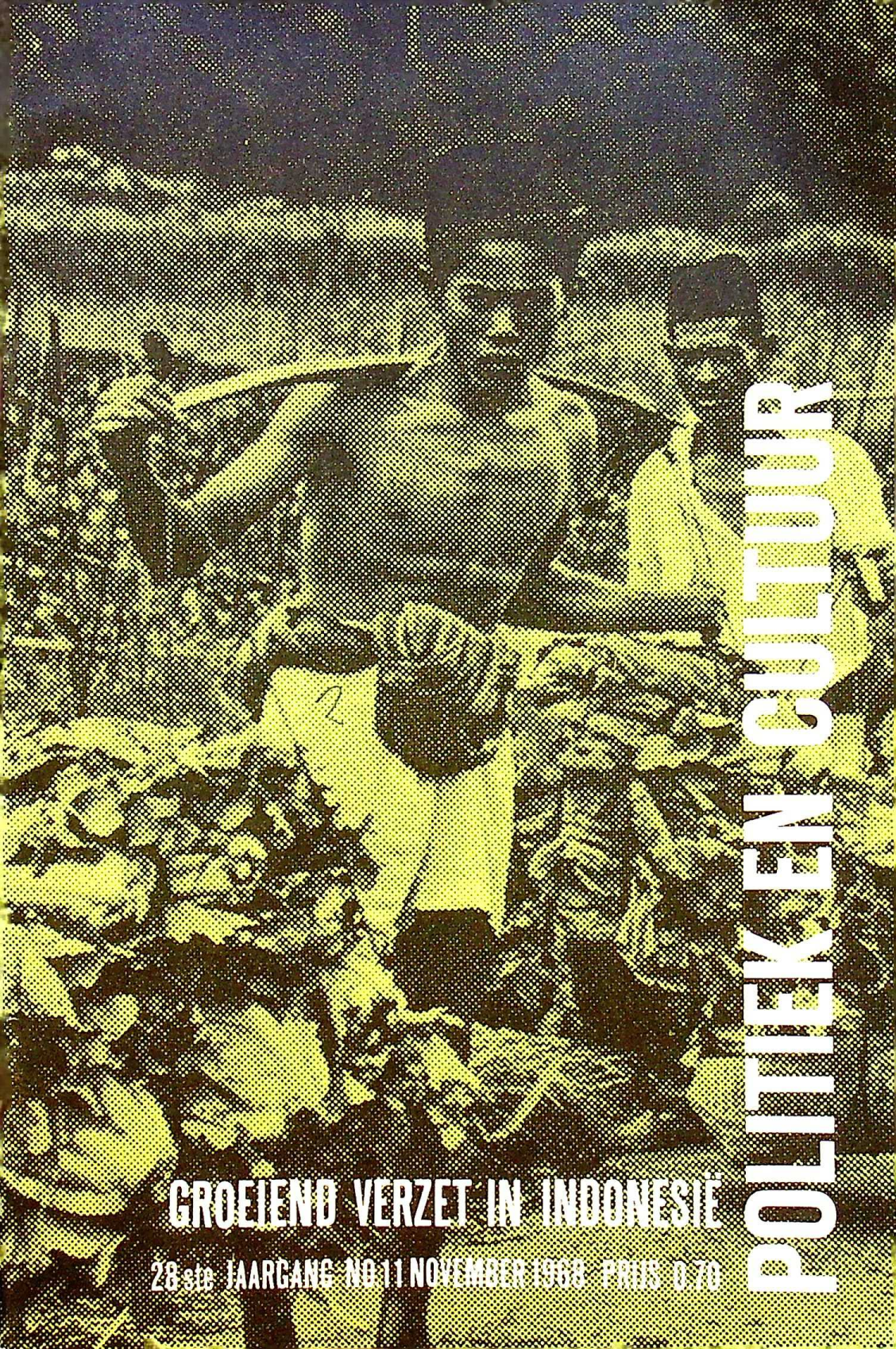

www.MinisterieVanPropaganda.org

GROEIEND VERZET IN INDONESIA

28ste JAARGANG NO 11 NOVEMBER 1968 PRIJS 0,70

POLITIEKEN CULTOOR

POLITIEK EN CULTUUR

maandblad, gewijd aan de theorie en praktijk van
het marxisme-leninisme onder leiding van
het partijbestuur der C.P.N.

Het generaalsbewind, de PKI en het groeiende verzet in Indonesië

Vertegenwoordigers van de imperialistische geldschietters van het Indonesische generaalsbewind zijn de vorige maand in het deftige Kurhaus te Scheveningen voor de vijfde keer sinds 1967 bijeengeweesd om zich te beraden over de situatie in Indonesië. Het zijn meestal financiële en economische experts, die zich buigen over rapporten van de Wereldbank en het Internationale Monetair Fonds, het relaas van de afgevaardigden van het generaalsbewind aanhoren en die dan bepalen hoeveel miljoenen dollars ze weer in het door en door corrupte bewind in Djakarta zullen pompen. Zij moeten bekijken, welke faciliteiten er voor de internationale concerns worden geschapen om zich in Indonesië te vestigen en aan de exploitatie van de Indonesische rijkdommen deel te nemen.

Het gaat de experts echter niet alleen om financiën en economie. Want de gestaag vloeiende stroom van guldens en dollars naar Djakarta heeft niet slechts economische motieven — zij heeft ook een politiek en militair doel!

Dat wordt wel niet met zoveel woorden bij zo een conferentie duidelijk gezegd, maar er ontglipt wel eens iets aan de mond van zakenlieden en economische vertegenwoordigers, die in Indonesië rondreizen. Zo zei de voorzitter van de Japanse economische commissie voor Indonesië tijdens zijn verblijf aldaar letterlijk: „Wij zouden samen met de Europese landen en Amerika het huidige bewind willen helpen om een herleving van het communisme onmogelijk te maken”. Strijd dus tegen het communisme — dat wil zeggen strijd tegen het Indonesische

roep vast: ‚Hiduplah Komunis’ — ‚Leve het communisme’, die hij nog eens herhaalde. Toen viel het luik en week van alle drie het bewustzijn . . .”

In korte tijd werden 13.000 mensen in gevangenissen geworpen of naar de hel van Boven-Digoel verbannen — een concentratiekamp op Nieuw-Guinea temidden van moerassen en wildernissen. Velen stierven er aan zwartwaterkoorts, maar de terreur, de intimidatie, de vervolgingen konden de strijd van het Indonesische volk niet remmen. In Nederland werden acties gevoerd tegen de schandelijke verbanning en de PKI zette haar taak in Indonesië in de illegaliteit voort.

De „tweede witte terreur” tegen de Indonesische communistische partij woedde in 1948 — bij de provocatie van Madiun. Tijdens een geheime bijeenkomst, van onder meer Hatta met Nederlandse en Amerikaanse vertegenwoordigers in het vacanteoord Serangan op Midden-Java, werden plannen gesmeed om de PKI te „vernietigen”. De meeste van haar leiders werden in september 1948 gearresteerd en in Ngawi zonder vorm van proces neergeschoten. Duizenden communisten werden in kampen opgesloten, maar de PKI zette haar strijd voort en verwierf nieuwe aanhang.

De „derde witte terreur” — nu drie jaar geleden — was de meest brute en wrede slachting tegen het Indonesische volk en heeft honderdduizenden slachtoffers geëist. Opnieuw zijn vele leiders en kaders van de Indonesische communistische partij vermoord. In nauwe samenwerking met de Amerikaanse inlichtingendienst (CIA) en met de Nederlandse koloniale deden de oud-KNIL-sergeants een greep naar de macht en wierpen de wettige regering omver.

Het was een bittere ervaring voor de Indonesische revolutionaire beweging, die daaruit de nodige lessen heeft getrokken, zich tegen de terreur verweert en zich weer opricht.

De geschiedenis van alle koloniale volkeren toont aan, dat geen enkele terreur de vrijheidsbeweging kan beteugelen — dat kon Tsjang Kai-tsjek in 1926 in China niet, dat konden de Franse en later de Amerikaanse imperialisten in Vietnam niet, dat kon niet in Noord-Korea en dat kon ook Batista in Cuba niet.

De PKI is actief

Het generaalsbewind heeft zich in wezen niet kunnen consolideren en generaal Suharto sprak in een rede op 16 augustus 1968 over het ontbreken van „economische en politieke stabiliteit”, die ertoe zou hebben geleid, dat de „opbouw” niet kon worden uitgevoerd. Deze politieke onstabieleit is een gevolg van de interne spanningen in Djakarta en van het groeiende volksverzet.

In Indonesië heeft het partijwezen altijd zijn eigen karakter gehad. In de hoofdstad Djakarta zetelen nu de besturen van enkele politieke formaties, vooral Mohammedaanse partijen die door Suharto worden getolereerd, maar die door onderlinge tegenstellingen worden verscheurd.

De PNI (nationalistische partij) is in verschillende delen uiteengevallen. De progressieve, nationalistische krachten in deze partij worden vervolgd (velen van hen zijn evenals de communisten gearresteerd). Een beperkt aantal bestuurders heeft in Djakarta een soort hoofdkwartier ingericht, maar dit wordt in de andere delen van Indonesië niet erkend.

De PKI en de nationale partijen Partindo en de progressieve Islampartij Perti zijn zonder meer verboden, evenals de vooruitstrevende massa-organisaties.

In de heersende, door en door corrupte kringen, intrigeert men tegen elkaar, terwijl onder invloed van het steeds verder oprukken van het buitenlandse kapitaal, middengroepen, die daaraan ten gronde gaan, blijk van hun ontevredenheid beginnen te geven.

Sinds het begin van dit jaar komen er steeds veelvuldiger berichten over verzet tegen het generaalsbewind en tekent zich af, dat de communistische partij en andere vervolgdde krachten zich organisatorisch beginnen te herstellen.

In enkele gebieden heeft het verzet een gewapend karakter, waarbij vooral Noord-Borneo, Oost-Java, Midden-Java en Zuid-Sumatra herhaaldelijk worden genoemd.

Er wordt gestreefd naar de vorming van basisgebieden (bevrijde gebieden) en in Noord-Borneo en Oost-Java zijn de verzetsstrijders er — blijkens berichten in de Indonesische pers — in geslaagd belangrijke streken tot uitgangspunt voor hun operaties te maken.

Maar niet alleen in de reactionaire Indonesische pers, ook in tal van internationale publikaties wordt aandacht geschonken aan het toenemende verzet tegen het generaalsbewind en aan de rol, die de PKI daarin speelt. Zo constateerde een correspondent van de *Neue Zürcher Zeitung* in Djakarta, dat de communistische partij zich ondanks de terreur van 1965 „illegaal opnieuw heeft kunnen formeren. Sinds 1967 zijn in dorpen en steden geheime afdelingen gevormd; in enkele provincies ontstonden provinciale comité’s, die onder een centraal comité werken”.

De correspondent, die overigens geen woord van kritiek op de terreur van het generaalsbewind uit, merkt verder op, dat het „vooruit was te voorzien”, dat zo een grote communistische partij met massa-organisaties in alle sferen van het openbare leven „niet eenvoudigweg door een gewelddadige actie kon worden vernietigd”. Hij schrijft, dat de successen van de communisten „bij de opbouw van hun illegale partijapparaat niet moeten worden onderschat”.

Op 7 oktober meldde de correspondent van het Britse persbureau *Reuter*, Peter Job, uit Djakarta, dat de Indonesische communistische partij „een voortdurende bron van zorg vormt voor de legergeneraals”. Hij herinnerde aan de gewapende botsingen, die plaats vinden en berichtte dat hoge legerofficieren er bij Suharto op hebben aangedrongen een speciale groep te vormen om „Mao Tse-toengs guerrillatactiek te bestuderen”, alsmede methoden en manieren om deze te bestrijden.

In concentratiekampen en gevangenissen functioneert volgens

Vooral in de strijd bij de vorming van basisgebieden, waarbij uit de lessen van de Chinese en Vietnamese vrijheidsstrijd kan worden geput, maar waarbij toch de Indonesische situatie haar bijzondere kenmerken heeft, zal nog veel ervaring moeten worden opgedaan. Het gaat om het breken van de reactionaire macht in die gebieden, maar dat brengt met zich mee, dat daar een volksmacht voor in de plaats wordt gesteld. Basisgebieden kunnen daarom alleen worden gevormd met volledige steun van de massa's en indien deze massa's over hun eigen gewapende eenheden beschikken om een basisgebied te verdedigen of van daaruit operaties te ondernemen, ten einde de invloed uit te breiden. In de illegale PKI-pers verschijnen thans regelmatig artikelen over de vorming van basisgebieden en over de voorwaarden, waaronder deze vorming kan plaats vinden. Het is deze verzetsactiviteit, die de generaals en de imperialisten verontrust, maar die het Indonesische volk de zekerheid van de uiteindelijke overwinning geeft.

JOOP MORRIËN